

РЕШЕНИЕ

№ 79

гр. Севлиево, 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЕВЛИЕВО в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Христо Н. Христов

при участието на секретаря **СТАНИСЛАВА М. ЦОНЕВА**
като разглежда докладваното от Христо Н. Христов Гражданско дело №
20214230101137 по описа за 2021 година

Предявени са обективно съединени искиове с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Делото е образувано по искова молба от Г. Г. Н., с ЕГН *****, от с. ***** срещу ПОТРЕБИТЕЛНА КООПЕРАЦИЯ "ПОМОГНИ СИ САМ", със седалище и адрес на управление с *****, ЕИК 817039873, представлявана от Р.С.З..

Ищцата твърди, че от октомври 1992 г. до юни 2021 г. работела в ответната кооперация. Не получила заплатите си от юли 2018 г. до юни 2021 г. При ответника изпълнявала длъжността продавач-консултант. Трудовите ☐ възнаграждения били изплащани до лятото на 2017 г., макар и със закъснения. Ищцата попитала председателката З. защо се бавят, като тя я уверила, че всичко ще ☐ бъде заплатено и дори ☐ написала, и се подписала с подпис и печат, какво ☐ се дължи и я уверила, че ще ☐ се изплатят. Възнаграждението, което ☐ се дължало за септември 2017 г. ☐ било заплатено на 30.04.2019 г., за август 2018 г. на 31.01.2021 г. Имало голямото закъснение, но все пак ѝ се плащало нещо. След което и това спряло. На 24.01.2019 г. ищцата подала жалба до "Инспекция по труда", но нищо не се променило. През март 2021 г. отново подала жалба до „Инспекция по труда“, както и до ОД на МВР и до Прокуратурата. От Дирекция "Инспекция по труда", получила отговор с Изх.№21042049/19.04.2021г., с който я уведомили, че с Протокол с изх. №2032604/26.11.2020г. на работодателя ☐ са наложени принудителни административни мерки за заплащане на трудовите ☐ възнаграждения от месец юли 2018 г. до 30.12.2020 г. След проверката от Дирекция "Инспекция по труда на ищцата ☐ било отговорено, че в случай, че има имуществени претенции относно неизплатени трудови възнаграждения от страна на работодателя си, е налице трудов спор, който се решава от съдилищата, съгласно

чл. 358 от КТ. Със заповед № 2/15.06.2021 г. ищцата била уволнена, чрез дисциплинарно наказание: уволнение за това, че през периода 01.01.2020 г. - 31.03.2021 г. извършила злоупотреба с доверието на работодателя, като не била спазена изобщо процедурата за това уволнение – не била предупреждавана преди това, нито давала писмени обяснения. Това било „скалъпено“, за да се „отърват“ от нея. Предвид гореизложеното ищцата иска постановяване на решение, с което да се осъди ответника да ѝ заплати: сумата 11 570,00 лева, представляваща дължимо трудово възнаграждение, за периода месец септември 2018 г. – месец юни 2021 г.; лихва в размер на 1081,74 лв., за периода от 31.09.2018 г. до предявяване на исковете; както ѝ законната лихва върху горната сума от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на дължимите суми. Претендира разноски.

В едномесечен срок от връчване на препис от исковата молба с доказателствата, ответника не е подал писмен отговор.

В съдебно заседание ищцата, чрез своите процесуални представители поддържа исковете, по съображенията в исковата молба. Поискала е и съдът е допуснал изменение в размера на предявените искове, съобразно представена от ищцата молба, като е постановено същите да се считат предявени за следните суми: по иска по чл. 128, т. 2 КТ за сумата от 14 473,96 лева и по иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 2 592,18 лева.

В съдебно заседание ответникът, чрез процесуалния си представител оспорва исковете. Излага доводи, че в исковата молба ищцата, е заявила, че същата е полагала труд при 4 - часов работен ден, за периода от март 2019 г. до юни 2021 г., когато е била освободена. Заплащане на възнаграждение за 8 - часов работен ден, щяло да доведе до неоснователно обогатяване на ищцата, а заключението на вещото лице било дадено на база 8 - часов работен ден. При приемане иска за основателен, моли присъденото възнаграждение да е в рамките на изчисленото от самата ищца на база 4 - часов работен ден, какъвто бил реално положения труд.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Установява се от трудова книжка на ищцата, допълнително споразумение от 01.01.2020 г. и допълнително споразумение от 01.01.2021 г., че ищцата е работила при ответника, на длъжност „продавач“, като ответника се е задължил да заплаща на ищцата основно месечно трудово възнаграждение 560,00 лв., за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г.; 610,00 лв., за периода 01.01.2020 г. – 02.08.2020 г.; 305,00 лв., за 4 часа работно време, за периода 03.08.2020 г. – 31.12.2020 г. и 330 лв., за 4 часа работно време, за периода 01.01.2021 г. – 16.06.2021 г..

Представени са и други неотнормирани към правния спор по настоящото дело писмени доказателства.

Установяват се от заключението на вещото лице по събраната съдебно - счетоводна експертиза и от изслушването на същото в съдебно заседание, следните обстоятелства: за периода от септември 2018 година до юни включително 2021 година на ищцата не е

изплатено начислено трудово възнаграждение в размер на сумата 14 473,96 лв.; за дните на закъсняло плащане на начисленото трудово възнаграждение, считано от датата на падежите, до датата на завеждане на исковата молба обезщетението е в размер на сумата 2 592,18 лв.; за периода 2019 г. - 2020 г., ищцата е била назначена на различно работно време, като има случаи когато е била назначена на 4 часа и на 8 часа; ищцата е била назначена на 4 часа август 2020 г., тогава 5 месеца е на 4 часа; за 2019 г. няма начислени заплати на 4 часа; има посочено работно време във ведомостите за заплати.

При така установените обстоятелства съдът прие следното от правна страна:

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ.

За основателността на предявения иск по чл. 128, т. 2 КТ следва ищеца да докаже наличието на следните предпоставки: трудово правоотношение между него и ответника; изпълнение на задължението за предоставяне на работна сила от ищеца; а също и размера на дължимото възнаграждение. От друга страна, работодателят следва да докаже, че е погасил задълженията си за трудово възнаграждение.

По делото не се спори относно наличието на трудово правоотношение между ищцата и ответника. Същият извод следва и от приетите по делото трудова книжка на ищцата, допълнително споразумение от 01.01.2020 г. и допълнително споразумение от 01.01.2021 г., а също и от заключението на вещото лице по събраната съдебно - счетоводна експертиза. Спорът по делото е дали ответника дължи трудово възнаграждение на ищцата, в приетия в заключението на вещото лице по събраната съдебно - счетоводна експертиза размер, като възражението на ответника се обосновава с признат според ответника в исковата молба от ищцата факт, че същата е полагала труд при 4 - часов работен ден още от март 2019 г.. На първо място следва да се съобрази, че в първоначалната искова молба ищцата въобще не е посочила колко часа е бил работния □ ден. Посочването на 4 - часов работен ден още от март 2019 г., е в уточнителна молба подадена от ищцата, по дадени указания за посочване цената на предявените искове, за посочване каква сума твърди, че ѝ се дължи от ответника за трудови възнаграждения, както и за посочване относно претендирана лихва за периода преди подаване на исковата молба, каква е началната дата на периода, за който е начислена лихвата. Посочването на 4 - часов работен ден на ищцата още от март 2019 г. е във връзка с изчисления извършени от ищцата в уточнителната молба, визуализирани в таблица, по повод изискването за посочване на размер на претендираните суми. Предвид изложеното посочването на 4 - часов работен ден на ищцата още от март 2019 г. е извън указанията дадени □ в разпореждането за оставяне исковата молба без движение и това посочване е извън обстоятелствата определящи предмета на делото, тъй като съдът е преценил, че предвид конкретиката на случая ищцата не е длъжна да сочи това обстоятелство. Предвид изложеното възражението за признат от ищцата 4 - часов работен ден още от март 2019 г. следва да се приеме, че е такова за неизпълнение на задължението за предоставяне на

работна сила от ищцата, в пълен обем, а такова възражение няма данни да е правено нито преди делото, нито по делото в преклузивния срок за подаване на отговор от ответника. В този смисъл признанието на ищцата за работа на 4 - часов работен ден още от март 2019 г. следва да се прецени по реда на чл. 175 ГПК, като признание на факт, с оглед на всички обстоятелства по делото и доколкото същото противоречи както с посоченото работно време в трудовата книжка на ищцата (представляваща на осн. чл. 347 КТ, официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника или служителя), така и с допълнително споразумение от 01.01.2020 г., а също и с начисленото във ведомостите за заплати при ответника до месец август трудово възнаграждение в размер и с посочване, че същото е за 4 - часов работен ден, съобразно установеното от вещото лице по съдебно - счетоводната експертиза, по делото се налага извод, че това признание за периода до 02.08.2020 г. (датата, от която е удостоверен в трудовата книжка 4 - часов работен ден) е недостоверно.

С оглед изложеното ищцата е изпълнила точно задължението за предоставяне на работна сила и ответника е дължал за процесния период на ищцата трудово възнаграждение, в уговорения между страните размер, установен от заключението на вещото лице, поради което предявения иск по чл. 128, т. 2 КТ е основателен в пълния му предявен, след изменението, размер на сумата 14 473,96 лева, неизплатено трудово възнаграждение, за периода месец септември 2018 г. – месец юни 2021 г., като на основание чл. 86 ЗЗД, следва да се присъди и законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното издължаване на сумата.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

С оглед уважаването на главните искове следва да се уважи и акцесорния иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, като съобразно установеното от заключението на вещото лице, следва да се присъди на ищцата лихва за забава върху неизплатените суми за периода от 31.09.2018 г. до 21.09.2021 г. в размер на сумата 2 592,18 лева.

На основание чл. 242, ал. 1 ГПК, следва да бъде постановено предварително изпълнение на съдебното решение в частта на присъденото трудово възнаграждение.

С оглед искането по чл. 78, ал. 1 ГПК и изхода по делото на ищцата следва да се присъдят разноси, в размер на сумата от 1400,00 лева, за заплатено адвокатско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да плати в полза на РС – Севлиево държавната такса в размер на 682,64 лева, от заплащането на която ищцата е освободена, както и направените от бюджета на съда разноси за възнаграждение на вещо лице в размер на 200,00 лева.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПОТРЕБИТЕЛНА КООПЕРАЦИЯ "ПОМОГНИ СИ САМ", със седалище и адрес

на управление с *****, ЕИК 817039873, представлявана от Р.С.З. да заплати на Г. Г. Н., с ЕГН *****, от с. *****, следните суми: на основание чл. 128, т. 2 КТ, сумата 14 473,96 лева, неизплатено трудово възнаграждение, за периода месец септември 2018 г. – месец юни 2021 г.; ведно със законната лихва върху посочената сума от подаване на исковата молба на 21.09.2021 г. до изплащане на вземането; а също и сумата 2 592,18 лева, представляваща лихва за забава върху неизплатените суми за периода от 31.09.2018 г. до 21.09.2021 г..

ДОПУСКА, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК, предварително изпълнение на решението в частта на присъденото трудово възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ПОТРЕБИТЕЛНА КООПЕРАЦИЯ "ПОМОГНИ СИ САМ", със седалище и адрес на управление с *****, ЕИК 817039873, представлявана от Р.С.З. да заплати по сметка на Районен съд - Севлиево държавната такса в размер на 682,64 лева, от заплащането на която ищцата е освободена, както и направените от бюджета на съда разноски за възнаграждение на вещо лице в размер на 200,00 лева.

ОСЪЖДА ПОТРЕБИТЕЛНА КООПЕРАЦИЯ "ПОМОГНИ СИ САМ", със седалище и адрес на управление с *****, ЕИК 817039873, представлявана от Р.С.З. да заплати на Г. Г. Н., с ЕГН *****, от с. *****, сумата 1400,00 лева за разноски.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Габровския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Севлиево: _____